

O týždeň budú voľby. Voľby bývajú dôležitým medzníkom v živote národov a štátov. Všade. Tým viac teraz u nás, keď to budú voľby ľudí, ktorí majú vypracovať ústavu celého štátu. Ústava, to je hlavný základný zákon, prvý zákon štátu. Podľa toho zákona sa vydávajú aj iné zákony a spravujú sa veci štátu. Preto sú tieto voľby ešte dôležitejšie ako iné voľby. Sú veľmi dôležité. To všetci vidíme. Všade sa hovorí, píše, rozmýšľa o voľbách. Budeme voliť aj my katolíci. Voľba - to bude jeden z našich skutkov. Aj tento skutok má byť katolícky. Aby sme však dobre poznali význam tohto skutku, potrebujeme si pripomenúť niektoré základné pravdy nášho života, ktoré súvisia s voľbami.

V prvom rade, či vôbec toto posvätné miesto dovoľuje hovoriť o voľbách, o politike. A či vôbec Cirkev, Kristus má niečo do politiky. Mnoho je takých, čo hlásajú, že Cirkev nemá právo miešať sa do politiky. Keby sme chceli dôkladne odpovedať na túto námietku, museli by sme jasne vysvetliť, čo je politika. Keď politikou rozumieme stranícke boje, vtedy sa Cirkev – jej úradní predstavitelia - do politiky nemiešajú. Avšak politika je vlastne spôsob, ako sa vedú veci verejné, štátne, obecné – veď to hovorí aj samotné meno (polis – mesto). A vtedy Cirkev už má právo miešať sa do politiky. Veď čo je Cirkev? Spoločnosť, ktorá nás vedie k spásu, ktorá nám ukazuje, ako slúžiť Bohu. To je cieľ všetkého, čo je na svete - slúžiť Bohu. To je vznešený cieľ neživej prírody, i ľudí – i ľudských spoločností. Čo je na svete, má slúžiť Bohu – i štát. Bohu slúžiť, podľa božích zákonov sa riadiť vždy a všade. Aké sú božie zákony, to čiastočne poznáš aj rozumom, ale dokonale, ľahšie a úplne Ti to ukazuje od Boha – Krista ustanovená Cirkev. *„Čokoľvek rozviažeš na zemi...“ „Chodte a učte všetky národy a učte ich zachovávať všetko...“ Kto nie je so mnou, je proti mne.* Bohu slúžiť – to je cieľ. A slúžiť celým životom, slúžiť stále a všade. Nielen v nedeľu a v kostole, ale vždy a stále a všetkým, čo je na svete. To je povinnosť jednotlivca i spoločnosti, rodín i štátu. Cirkev organizuje službu Bohu. A je povinnosťou všetkých jej pomáhať a s ňou a v nej Bohu slúžiť. I povinnosťou štátu je pomáhať Cirkvi. Cirkev má na to právo od Boha, teda najvyššie právo. Má toto právo voči všetkým štátom, ale najmä voči tým štátom, v ktorých občania vo veľkej väčšine patria do Cirkvi. Tým sa neberú a nepotláčajú práva nikoho iného, nijakej inej náboženskej spoločnosti – iba práva zla a diabla. Lebo zlo nemá právo. Diabol nemá právo. Aj náš štát je najmenej zo 4/5 štát katolíkov. Teda aj náš štát je povinný pomáhať Cirkvi, aby služba Bohu u nás netrerala ujmu. To je jasné, nekompromisné základné stanovisko cirkvi. To je právo Kristovo, právo jeho Cirkvi, ktorá je vlastne jeho telo a o jej hlava. Kristus, Cirkev nemôže preto nikdy vyjednávať, či jej to právo patrí alebo nie. Cirkev sa nemôže tohto práva zrieknuť, lebo by sa zriekla práva božieho – a to by mohol urobiť len Boh.

Toto právo Cirkvi na plnú pomoc neuznáva diabol, ktorého dnešné evanjelium nazýva kniežaťom tohto sveta. Diabol aj jeho pomocníci. A preto Cirkev musí proti nemu bojovať o uplatnenie svojich práv v živote. O ich uplatnenie sa bojuje aj teraz. Voľbami tento boj vyvrcholí. Ide o to, či sa v týchto voľbách stane našim kniežaťom diabol alebo Kristus. Či si zvolíme diabla alebo Krista. Zlo alebo dobro. Tých, čo chcú ísť s Kristom, čo chcú, aby jeho práva - práva Cirkvi platili aj v našom štáte aj v našich zákonoch, boli zahrnuté aj do našej ústavy – alebo tých, čo bojujú proti Kristovi, čo bojujú s diablom, čo sú pomocníci diabla. A Cirkev už dávno, už od storočí vyhlasuje svoje práva. Najviac zdôrazňuje tie, proti ktorým diabol najviac útočí. Ktoré sú to práva? Je to nielen právo mať kostol, modliť sa v ňom – hoci mnohí aj toto právo Cirkvi berú. Teraz ide hlavne o tieto práva: právo na výchovu detí v cirkevných školách a internátoch. „Nikdy sa neuspokojíme s poštátnením škôl a internátov“, vyhlasujú Katolícke noviny rozhodne. Ale nielen vlastné školy cirkevné, rehoľné. Aj štát môže mať svoje školy. Ale aj tu Cirkev žiada, aby v každej škole bol kresťanský duch. Učebnice, výzdoba škôl, vedúci ľudia škôl musia viesť školstvo v duchu kresťanskom. A aby to mohli a vedeli, musia byť sami kresťania duchom i životom. Neznaboh nemôže viesť školstvo po katolícky. Ďalšie právo, o ktoré Cirkev bojuje, je právo na združovanie, právo na tlač a na podporu tlače.

Ďalšie právo, o ktoré Cirkev musí bojovať, je aj jej právo na hmotné prostriedky a hmotnú pomoc od štátu. Toto sú najviac ohrozené a u nás dosiaľ nepriznané, ukradnuté práva. Krádež je krádežou, či to robí cigán alebo štát, alebo zákon.

A všeobecne žiada Cirkev, aby bol celý verejný život vedený v duchu Kristovom. Všetko v službe Boha. To žiada Cirkev, to sú práva Cirkvi, práva každého z nás. Tieto svoje práva predkladá Cirkev teraz. Na stranách politických je, aby sa vyjadrili, či chcú bojovať za tieto práva alebo nie. Na stranách je, aby jasne prehlásili, či stoja na základe Kristovom alebo nie. Či je ich svetonáhlad kresťanský, duchovný, alebo materialistický, hmotársky, bezbožnícky. Na stranách je, či vyšlú do snemu takých ľudí, ktorí budú robiť zákony kresťanské alebo nie. Cirkev, katolíci čakajú od strán jasné slovo, jasný program. Ten, kto stojí na základe nekresťanskom, materialistickom, nemôže tvrdiť, že je za náboženskú slobodu. Kto nie je so mnou, je proti mne. Kristus, kresťanstvo nesmie byť nikomu len ľahostajné. Nemožno hovoriť len: *my vám dáme pokoj – kto chce chodiť do kostola, nech chodí, kto sa chce modliť nech sa modlí*. Nie, to nestačí. Kristus žiada, aby všetci išli s Ním, slúžili jemu, podporovali jeho prívržencov. Kto sa nevie jasne postaviť za kresťanský svetonázor, tomu nemožno veriť. Keď vtáčka lapajú, pekne mu spievajú. Lenže my nie sme vtáčky, ale uvedomelí, slobodní služobníci Boží, Kristovi. Preto my sa nesmieme dať nalapať. Vlk ostáva vlkom aj v koži baránka. Ako píše Kat. noviny, na Slov. je to dnes v politickom živote dosť spletené, zamotané. Preto niektorí katolíci nevedia za ktorú stranu majú hlasovať. Sú však niektoré znaky, ktoré nám umožňujú správne sa orientovať i v terajšom politickom zmätku. Napríklad

znakom je, kto sa hlási ku kresťanskému svetonázoru a teda i ku Kristovi a kto nie. Dá sa rozoznať i to, kto sa hlási ku Kristovi úprimne a kto len z taktiky, len na zavedenie voličov. To má byť v programe strán. Ak je program úprimne hlásaný, postaví strana i takých ľudí, čo ho budú uskutočňovať. A to môžu byť len ľudia kresťanského, katolíckeho ducha i života. Ten, kto odpadol od Cirkvi, ten, kto sa pridrža náuky, ktorú už pre rokmi odsúdili pápeži, ten nemôže hovoriť, že patrí ku Kristovi. „*Kto ani_Cirkev neposlúcha, je ako pohan*“, hovorí Písmo. Na nás katolíkoch teraz závisí, či aj náš štát bude slúžiť Bohu v najbližšej i ďalekej budúcnosti. Na našich pleciach leží ťažká zodpovednosť za smer nášho života, my voľbami staviame základy domu, v ktorom budeme bývať my i budúce pokolenia. Nik nemá právo striasť zo seba túto zodpovednosť. Všetci sme rovnako zodpovední, každého hlas má rovnako cenu. Využime preto ešte zostávajúci čas na to, aby sme aj v modlitbe prosili Boha za seba i za všetkých ľudí nášho štátu, aby sme si týmto dôležitým skutkom voľby nezaťažili svedomie veľkým hriechom hriechnej voľby, ale aby sme si aj týmto skutkom získali zásluhy pre život večný. Amen.